

Arbejderne, det er vistnok en Ulyst, vi allesammen have, og jeg finder den ganske naturlig. Jeg har aldrig haft til Hensigt at fornærme Arbejderne.

Det ærede Medlem talte ogsaa noget om Konkurrence og om Størrelsen af Arbejdslønnen. Han sagde, at Arbejderne kunde lige saa lidt som Arbejdsgiverne arbejde med Underskud, der skulde en vis Del til, for at de kunde leve. Nu sagde jeg udtrykkelig, sidste Gang jeg havde Ordet, da jeg udtalte dette om Lønnen, at her var egentlig ikke Tale om, hvorvidt en Arbejder kunde leve godt eller daarligt af den Løn, han fik, men i denne Forbindelse var der kun Tale om, hvorvidt Forretningen, Virksomheden overhovedet kunde bære den Løn, saa at den kunde tage en Konkurrence op med andre enten i det samme Land eller nærmest i Udlandet. Det er et Hensyn, man er nødsaget til at tage. Jeg har for mit Vedkommende ikke det mindste imod, at Arbejderne forsøge at tilkæmpe sig saa stor en Timeløn, som Virksomheden overhovedet kan taale at bære, men der er en Grænse, som man aldrig ustraffet kommer ud over. Naar den Tid kommer, at Forretningen ikke kan bære det, men giver Underskud, og de fremmede Landes Produktion vælter herind, saa slaar det tilbage paa Arbejderne selv og skaber denne Arbejdsløshed, som de dog først og fremmest lide under, meget mere end selve Fabrikanten. Det er dette Hensyn, jeg mener, det ligger i Arbejdernes egen velforstaede Interesse at se at komme til Klarhed over, og det er dette Forhold, jeg gentagende har sagt, at man er nødt til at tage Hensyn til. Det ærede Medlem sagde, at han ikke kunde give sig til at tale om de Fejl, som Arbejdsgiverne begik. Det kan jeg ikke indse. Vilde han ikke rose Arbejdsgiverne, kunde han jo kritisere dem. Det kan meget godt være, at det kan være en af Aarsagerne — det har jeg ogsaa hørt — at de somme Steder benytte gamle Maskiner, som ikke ere tidssvarende, men det er saa en Fejl, som Arbejdsgiverne maa se at rette. Hvis der paa den anden Side ligger nogen Fejl nede blandt Arbejderne selv, maa de virkelig ogsaa være villige til at rette den.

Jeg skal slutte med endnu en Gang at anbefale og udtale baade et Ønske og et Haab om, at der virkelig maa komme noget godt ud af dette sidste Forslag, at Kommunerne tage fat paa at yde et større Bidrag til de fri Rättiggkasser, og kunne de saa ikke magte det, at de da

ogsaa faa noget fra Staten, saaledes at det kommer alle virkelig uforskyldt nødlidende til gode, hvad enten Nøden stammer fra den ene eller den anden uforskyldte Aarsag.

Vilhelm Lassen: Jeg lod mig slette af Talerlisten i Formiddags i Haab om, at det skulde lykkes at føre denne Forhandling til Ende i det ordinære Møde, men da dette ikke er sket, har jeg nok Lyst til at give et lille Besyv med i Laget. Jeg skal rette et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Horsens (Lyngsø). Det ærede Medlem sagde et sandt Ord, da han sagde, at han var overbevist om, at Medlemmer af andre Partier her i dette Ting havde lige saa varmt et Hjerter for Arbejdernes Nød som Socialdemokraterne. Deri tror jeg, han talte Sandhed; jeg tror ikke, at Hjertelaget over for Arbejdernes Nød just deler sig efter Partilinierne. Derimod tror jeg ikke, han talte Sandhed, naar han bebredede os Venstremænd, at vi havde vrang Forestillinger om Arbejdernes Vilkaar, og mente, at det var derfor, vi ikke vare villige til at gaa ind paa de socialdemokratiske Forslag. Jeg tror, at dette er ganske urigtigt. Jeg tror, at vi Venstremænd ogsaa kende ganske godt til mange Arbejders Vilkaar her i Landet, og at vi ere villige til at gøre, hvad rimeligt er for at lindre den Nød, der findes imellem dem. Men vi ere jo ikke enige om Midlerne, vi se forskelligt paa, hvordan Sagen skal gribes an, og naar vi tit ikke ere enige med de Herrer Socialdemokrater i, hvad de gøre, kommer det maaske af, at de, naar alt kommer til alt, dog kun repræsentere en begrænset Del af den danske Arbejderstand, nemlig den Del af Arbejderstanden, der hører til de industrielle og haandværksmæssige Erhverv, og som er organiseret her inde i Byerne. Det er dog i alt væsentligt den Del af Arbejderstanden, de repræsentere, og derfor er det ikke at undres over, at de komme til at se paa de sociale Spørgsmaal netop med denne Del af Arbejderstandens Øjne, medens vi andre, der ogsaa repræsentere Arbejderne, kunne se paa dem paa en anden Maade. Det ærede Medlem sagde, at den Tale, som vor ærede Ordfører havde holdt angaaende Forslaget om Tilskud til Arbejdsløshedsforsikring, var en ret flot Afvisning af en saa stor og vigtig Opgave. Vi kunde vist nok med endnu større Ret sige, at de Herrer Forslag til dette Spørgsmaals Løsning er et ret flot Lovforslag. Det er en given Ting, og det